

Caderno I. Orixe Ourense. Verbas vitais que voan ao Vén(e)to

Tres poemas

por TAMILA ALEM

I

Es un circo a la intemperie,
un lugar lleno de pajaritos muertos,
por la velocidad de la luz.
Atrapa con plantas y pastillas
y te hace retorcerte hasta convertirte en garza.

Es un circo que se mueve,
la curiosidad lo lleva de idilio en idilio
y jamás sabrás si hay un lugar secreto por el que puedas quedarte.
No va de putas ni santas,
no genera vicio ni dependencia.
Crece con la estaca que planta y vive en cada gramo de suerte.

Me llamaron para ser trapequista,
pero yo no manejaba bien las cuerdas.
No sirvo para marioneta,
ni sé dibujar trapecios.

Es un circo inclusivo,
feminista,
anarquista,
socialista,
optimista,
ista, ista, ista...

Es un circo.
Cuando oí hablar de este sitio,
perdí la esperanza en toda solución aparente con el mundo terrenal.

Blasfemo y vivo por el circo!

Ya no sé ni dónde puedo inscribirme para la oferta de empleo de trapequista.
Quiero ser una marioneta bailando en un trapecio,
acostarme con las flores
y recorrer la intemperie que este dibuja en el mundo.

En el SEPE no aparece esta oferta de empleo,
pero mamá,
yo quiero ser artista.
No vi la puerta de entrada al empezar,
pero tampoco encuentro salida.

...

Tamila Alem en Vicenza (Italia).

II

Un chascarrido metódico adoecíame as pernas
o ventre deixaba de ser plano
e invertía o crecemento segundo o día

algoritmos para paliar doenzas,
métodos para acadar rutinas,
ocupacións, para esquecer as dores,
repouso,
para volver a ser infinita...

Os beizos secaban,
a cabeza choraba a indecisión,
as lápidas movíanse para procurar os lamentos,
unha variable estaba a piques de variar moito aquela idea.

TIC TAC,
TIC TAC.

O tempo xestionou e buscou un bonito lugar
-Esa estrela é para ti,
a luz tamén será para ti,
inda que xa non palpites.

O ventre deixaba de ser plano,
os ollos deixaban de mollar ideas
e o reloxo deixaba de soar.

Houbo un día no que decidín medrar en vertical,
mais xa haberá máis nos que non se perdan as costumes.
- Ola mamá, esta semana foi un caos
- Adeus mamá, aquela semana foi moi caótica.
- Mais todo ben cativa?
- Xa non hai sangue correndo, todo ben, pero teño moita fame.

Unha destas noites vereite na vía láctea,
hoxe, precisamos beber unhas cantas cervexas.

O estado
actual
segue sendo
o de alarma.

TIC, TAC.
TIC, TAC.
TIC, TAC...

III

Danzando coas danzantes,
as que non poden darlle mais lume á cacharela
Botamos en falta o fío que une os bailes
parece que rompe,
que escacharon os berces
e as mazás que non comimos
Libres de ser confinadas
e coa dozura da libélula
A tatuaxe que xa non carga
E non é vicio,
é o voo da primeira aventura sen pandemia.
Imos darlle a volta ao conto.
Só por estar tranquilas
Un para arriba
Outra para abaixo
Ao longo da vida tamén hai sobresaltos
E que indecisas nos volveu Apple
Un pouquiño máis de fariña
que vou facer tantas empanadas coma me den os ollos
para ver, que inda que os coches choquen,
as mans inda se van movendo
para tocar o mundo.

Tamila en Venecia (Italia).